

Arrest

nr. 114 663 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. COUCKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2009 en 13 oktober 2009 dienden verzoekers aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 november 2009 maakten zij aanvullende stukken over aan verwerende partij aangaande deze aanvragen die door verwerende partij als één aanvraag wordt beschouwd.

1.2. Op 24 januari 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd ingediend, leidde tot de vernietiging ervan bij arrest nr. 82 468 van 5 juni 2012.

1.3. Op 27 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond. Op 14 juli 2012 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van hun aanvragen om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Het feit dat mijnheer D. sinds 12.12.2005 in België verblijft en mevrouw K. sinds 21.01.2009 en betrokkenen zich geïntegreerd hebben, hier hun leven georganiseerd hebben, Nederlands geleerd hebben, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben, een attest van inburgering d.d. 24.07.2009 van mijnheer D., bewijzen van tewerkstelling, een werkbelofte d.d. 31.08.2009 en een arbeidscontract d.d. 21.09.2009 bij de werkgever V. n.v. voor mijnheer D. en getuigenverklaringen voorleggen, volstaat op zich niet als grond voor een verblijfsregularisatie. Het is immers normaal dat betrokkenen hun tijd in België - in afwachting van beslissingen inzake hun asielaanvraag en hun aanvraag art. 9ter-zo goed mogelijk trachten te besteden. Hun in België opgebouwde banden en integratie wegen bovendien niet op tegen de banden die zij hebben in het land van herkomst, waar mijnheer D. voor zijn komst naar België meer dan 43 jaar verbleven heeft en mevrouw K. bijna 40 jaar en waar zij beiden nog familieleden en kinderen hebben, wat blijkt uit hun verklaringen in het kader van hun asielaanvraag.

Betrokkenen leggen een werkbelofte d.d. 31.08.2009 en een arbeidscontract d.d. 21.09.2009 bij de werkgever V. n.v. voor mijnheer D.. Ondermeer omwille van dit arbeidscontract werden zij via een aangetekend schrijven d.d. 19.08.2010 op de hoogte gebracht van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies tót afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zou versturen naar het gemeentebestuur van hun verblijfplaats onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 20.01.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Aangezien betrokkene er niet in geslaagd is een arbeidskaart B te verwerven op basis van het arbeidscontract bij V. n.v., noch op basis van een tewerkstelling bij een andere werkgever en derhalve niet op legale wijze kan tewerkgesteld worden, vormt de voorgelegde arbeidsovereenkomst geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, geen gevaar vormen voor de nationale veiligheid noch fraude gepleegd hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen halen aan dat hun gezinsleven wordt beschermd door artikel 22-22bis van de Belgische grondwet en artikel 10.1 van het BUPO, maar zij leggen geen enkel bewijs voor dat hun rechten conform deze artikels zouden geschonden worden. Het is aan betrokkenen om minstens een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van artikel 22-22bis van de Belgische grondwet en artikel 10.1 van het BUPO kan niet volstaan als grond om een verblijfsregularisatie toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde element, namelijk de schending van art. 8 van het EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te

worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan het als volgt beoordeeld worden:

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien deze beslissing voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer D. diende een asielaanvraag in op 13.12.2005, die afgesloten werd op 12.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 22.07.2008 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 2 jaar en 6 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Mevrouw K. diende een asielaanvraag in op 22.01.2009. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 23.10.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 24.11.2009 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van haar asielpcedure - namelijk ongeveer 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op: "schending van artikel 62 Verblijfswet, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens -en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

Zij betogen als volgt in hun verzoekschrift:

"Schending van het aangevoerde middel, doordat niet gemotiveerd wordt waarom geen toepassing kan worden gemaakt van de aangevoerde omzendbrief.

In vergelijking met de (vernietigde) weigeringsbeslissing van 24 januari 2011, wordt in de bestreden beslissing van 27 juni 2012 de integratie van verzoekers niet in aanmerking genomen overwegende dat deze integratie niet opweegt tegen de banden die verzoekers hebben in het land van herkomst waar zij respectievelijk 43 en 40 jaar hebben gewoond.

De bestreden beslissing lijkt als voorwaarde te stellen dat verblijfsmachtiging slechts mogelijk is indien de vreemdeling aantoonbaar dat zijn banden met België groter zijn dan zijn banden met het land van herkomst.

Waar er in het ontvankelijkheidsonderzoek de voorwaarde gesteld wordt van het bestaan van buitengewone omstandigheden, bestaan geen wettelijke voorwaarden nopens de gegrondheid van de aanvraag.

In de aanvraag tot verblijfsmachtiging wordt in de uiteenzetting nopens de gegrondheid, wel uitdrukkelijk volgend argument aangevoerd.

"Artikel 2.1.2M2 van de Omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid (B.S. 19 december 1998) stelt :

"Een aanvrager in aanmerking voor regularisatie, (...) indien hij goed geïntegreerd is. Hierbij wordt o.m. rekening gehouden met taalkennis, tewerkstelling en integratie in het maatschappelijk leven. In het geval van families met schoolgaande kinderen, wordt deze integratie vermoed, dit wil zeggen dat de regularisatie wordt toegekend, tenzij er ernstige tegenindicaties zijn".

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar het bestaan van een omzendbrief, waarbij integratie wordt aanvaard als een element waarmee rekening kan worden gehouden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag.

Stellen dat integratie slechts in aanmerking komt voor zover blijkt dat hierdoor de band met België groter is dan de band met het land van herkomst, is strijdig met deze omzendbrief.

Wanneer uitdrukkelijk toepassing wordt gevraagd van een richtlijn of omzendbrief, vereist de motiveringsplicht dat verwerende partij minstens motiveert waarom hiervan wordt afgewezen. In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom in casu geen toepassing kan worden gemaakt van deze omzendbrief.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.3. Verzoekers stellen vast dat *“de bestreden beslissing [...] als voorwaarde [lijkt] te stellen dat verblijfs-machtiging slechts mogelijk is indien de vreemdeling aantoonbaar dat zijn banden met België groter zijn dan zijn banden met het land van herkomst”*. Zij vinden dit strijdig met de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties. Zij tillen er verder aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom geen toepassing kan worden gemaakt van deze omzendbrief, terwijl zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen hadden in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag en dus de verwachting konden koesteren om hieromtrent een motivering te vinden in de bestreden beslissing .

2.4. De Raad merkt op dat de betrokken omzendbrief niet meer van kracht is. Deel 2 van deze omzendbrief werd opgeheven door de omzendbrief van 6 januari 2000 inzake de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en deel 1 werd vervangen door de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers kunnen dan ook niet de verwachting koesteren dat in de bestreden beslissing gemotiveerd zou worden m.b.t. een omzendbrief die niet langer van kracht is. Zij kunnen evenmin dienstig aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing hiermee in strijd zou zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel werpen verzoekers op: *“schending van artikel 8 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955), juncto artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekers betogen als volgt in hun verzoekschrift:

“schending van het aangevoerde middel doordat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een afweging werd gemaakt tussen de belangen van de maatschappij en de (privé-en familiale) belangen van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat nopens de toepassing van artikel 8 EVRM in het verzoekschrift het onderscheid tussen bijzondere omstandigheden/ ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag, niet wordt gerespecteerd. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan het argument volgende de beslissing als volgt beoordeeld worden:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betref, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien deze beslissing voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van

het familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM". ?

Dat verzoekers zich beroepen op de bescherming van hun privé -en familielevens zoals voorzien in artikel 8 EVRM voor de gegrondheid van hun aanvraag, blijkt eigenlijk vrij duidelijk uit de aanvraag zelf:

"3. NOPENS DE GEGRONDHEID.

Verzoekers wensen hun verblijfssituatie te regulariseren in het licht van het feitelijk gezinsleven dat zij hier hebben opgebouwd en dat wordt beschermd door artikel 22-22bis G.W. artikel 8 EVRM en artikel 10.1 BUPO. Dit leven bestaat uit talrijke persoonlijke en zakelijke relaties, die voor verzoekers waardevol zijn en een essentieel element vormen voor hun levenskwaliteit.

Artikel 2.1.2M2 van de Omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid (B.S. 19 december 1998) stelt :

"Een aanvrager in aanmerking voor regularisatie, (...) indien hij goed geïntegreerd is. Hierbij wordt o.m. rekening gehouden met taalkennis, tewerkstelling en integratie in het maatschappelijk leven. In het geval van families met schoolgaande kinderen, wordt deze integratie vermoed, dit wil zeggen dat de regularisatie wordt toegekend, tenzij ernstige tegenindicaties zijn".

Beide verzoekers leggen bewijzen van integratie voor. Verzoekers spreken goed Nederlands. Bovendien legt eerste verzoeker verscheidene verklaringen van VEOS N.V. voor waaruit blijkt dat zij "uiterst tevreden waren over zijn arbeidsprestaties" en "dat hij zeer goed was opgenomen in de groep werknemers en een deel vormt van ons team" en "mogen wij hem vragen alsnog een nieuwe vergunning af te leveren". Tevens voegt verzoeker in bijlage een intentieverklaring van tewerkstelling van de N.V. V. dat verzoeker opnieuw bij hen kan in dienst treden zodra hij over de nodige documenten beschikt. Ook uit de referentieverklaringen van kennissen blijkt dat beide verzoekers alhier hun leven hebben georganiseerd en zich goed hebben geïntegreerd".

(eigen onderlijning)

Dat verzoekers tevens argumenten putten uit artikel 8 EVRM voor de ondersteuning van de buitengewone omstandigheden, is juridisch geen probleem en behoeft geen reden te zijn voor twijfel/verwarring.

Verzoekers menen echter dat verwerende partij niet kan volstaan met het afwijzen van het argument door te stellen dat artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn (sic) en gewone sociale relaties niet vallen onder artikel 8 EVRM.

Kortom, volgens de bestreden beslissing wordt de jarenlange integratie in het Rijk, het uitzicht op tewerkstelling, het uitbouwen van een leven voor verzoekers en hun kinderen, de zakelijke en sociale contacten, ... allemaal niet beschermd door artikel 8 EVRM.

Ten onrechte.

De Raad van State aanvaardt dat het behoud van het gezinsleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921; RvS. 26 juni 1987, nr. 28.239). Dit kan bestaan uit zowel sociale, familiale als zakelijke belangen.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds benadrukt dat de verwijdering van een vreemdeling onverenigbaar kan zijn met artikel 8 EVRM (EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privé-leven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (behoud woning, integratie, behoud van werk en sociaal contact, ...) en de terugwijzing.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw.

In de bestreden beslissing maakt zij ook melding van de geboorte op 1 januari 2011 van het eerste kindje van verzoekers, m.n. M.. De beslissing werd genomen op 24 januari 2011, m.n. op een ogenblik dat het dochtertje niet eens één maand oud is, en de moeder pas bevallen.

Toch wordt ook hieraan geen motivering gehecht.

Welnu, bij elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (RvS nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; RvS nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; RvS nr. 61.972, 25 september 1996, T.Vreemd. 1997, 31). Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vlg. RvS nr. 86.189, 23 maart 2000, APM 2000, 71).

Het middel is ernstig en gegrond."

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoekers in de bestreden beslissing een motivering verwachten aangaande de geboorte van hun dochter M., ziet de Raad niet in welk belang verzoekers hebben bij deze kritiek. Blijkens hun verzoekschrift hechten verzoekers in dit verband belang aan het feit dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd "*het dochtertje niet eens één maand oud [was], de moeder pas bevallen*" maar te dezen merkt de Raad op dat het dochtertje op het moment van het treffen van de bestreden beslissing ruim één jaar oud was en de moeder niet meer beschouwd kon worden als zijnde "*pas bevallen*".

2.7. Waar verzoekers de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritisieren, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 EVRM dienstig kan worden opgeworpen, daar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, stelt de Raad vast dat verzoekers niets inbrengen tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat "*deze beslissing voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is*". De Raad bekijkt de grief betreffende artikel 8 EVRM dan ook enkel in de mate dat verzoekers hun privéleven geschonden achten door de bestreden beslissing.

2.9. De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

2.10. Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid in de bestreden beslissing gedaan te worden. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privéleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen

gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker verblijft sedert 2005 op het Belgisch grondgebied en verzoekster sedert 2009. Beiden hebben sedertdien een verblijf in België in het kader van precaire procedures zoals een asielprocedure en een procedure waarbij gepoogd wordt een verblijfsmachtiging te verkrijgen op grond van medische redenen. Deze procedures zijn op niets uitgedraaid. Verzoekers hebben gedurende hun precair verblijf in België nooit garanties gekregen dat hen een verblijfsrecht zou worden toegekend en kunnen dan ook niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou zijn om dit in precair verblijf opgebouwd privéleven, wat zich aandient als een "fait accompli", verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen positieve verplichting voor de Belgische Staat erkend worden om verzoekers op zijn grondgebied te laten verblijven. Verzoekers tonen niet aan dat zij niet in staat zouden zijn een privéleven te leiden in hun land van herkomst dat zij pas in 2005 en 2009 verlaten hebben en waar ze dus respectievelijk 43 jaar en 36 jaar verbleven hebben en zij tonen niet aan dat er in de geschetste omstandigheden sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die in se erin bestaan om verder op het Belgisch grondgebied te verblijven op grond van in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag ingeroepen "*talrijke persoonlijke en zakelijke relaties die voor verzoekers waardevol zijn en een essentieel element vormen voor hun levenskwaliteit*", integratie, werkervaring en een werkbelofte tijdens een precair verblijf en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

2.12. Waar verzoekers tenslotte drie beslissingen aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij hun verzoekschrift voegen die geen betrekking hebben op henzelf, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten deze stukken toe te lichten. Het komt de Raad niet toe deze stukken ten behoeve van verzoekers in te passen in hun betoog.

2.13. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, of op kennelijk onredelijke wijze is genomen in het licht van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA